CURĂȚAREA ETNICĂ A PALESTINEI DIN 1948

Carolina Gunderode

Incorect Politic

Decembrie 24, 2023

Curățarea etnică a Palestinei din 1948

RIVAROL NR. 3593-3594 DIN 20.12.2023 (HÂRTIE)

Biletul săptămânal

Lumea pare să descopere adevărata față a Israelului astăzi în timpul masacrului și epurării etnice pe care le efectuează în Gaza. Proiectul de mutare a populației din Gaza în Sinaiul egiptean pare a fi o noutate. Este pentru prima dată când autoritățile oficiale, inclusiv ONU, au descris acțiunile Israelului drept „epurare etnică" și „genocid". Cu toate acestea, statul ebraic implementează această curățare etnică din 1948.

CURATĂȚIA ETNICĂ: O FUNDAȚIE IDEOLOGICĂ A SIONISMULUI

Epurarea etnică în Palestina planificată , organizată și executată de sioniştii nu este un proiect care a apărut în mintea lor în 1947/48. Epurarea etnică este un fundament al sionismului, deoarece scopul său, încă de la origine, a fost înființarea unui stat exclusiv jidovesc. Iar acest proiect sionist nu este altceva decât forma secularizată a sionismului religios.

Moise Maimonide (1135-1204) — una dintre cele mai importante autorități religioase din istoria jidovească și autor al primului cod al talmudicului legea, Mishneh Tora, care rămâne de o importanță fundamentală în

iudaismul contemporan — a scris că, când va veni ziua, toți locuitorii Țării Făgăduinței vor trebui exterminați; porunca: „Să nu supraviețuiască niciun canaanit", spune el, este „validă în orice moment".

Intelectualul israelian, Israel Shahak (1933-2001), a raportat că, potrivit legii, „iudeul care ucide în mod deliberat un neam este vinovat doar de un păcat împotriva legilor Raiului, nepedepsit. de o curte (cf. Maimonide). În ceea ce privește cauza indirectă a morții unui neam, nu este deloc păcat."

Aceste ultime două reguli se aplică chiar dacă victima este ger toshav, adică un „străin rezident" care s-a angajat, în fața a trei martori iudei, să respecte „cele șapte precepte noahice" (poruncile date lui Noe care, conform Talmudului, privesc non-iudeii).

Astfel, unul dintre cei mai importanți comentatori ai lui Shulhan 'Arukh (prescurtarea celei mai autoritare legi talmudice, care a fost scrisă de Joseph Caro la sfârșitul secolului al XVI-lea) explică că atunci când ai de-a face cu un non-iudeu, „nu trebuie să ridici mâna pentru a-i face rău, dar se poate face rău indirect, de exemplu prin îndepărtarea unei scări atunci când a căzut într-un gaură… aici nu există nicio interdicție, deoarece nu s-a făcut direct". Cu toate acestea, acest comentator insistă că un act care provoacă indirect moartea unui gentil (goy) este interzis dacă riscă să răspândească ostilitatea față de jidovi.

Aceste legi au, evident, o influență asupra politicii statului jidovesc. Dacă codul penal israelian nu face nicio distincție între jidani și non-iudei, rabinii ortodocși fac și se inspiră din Halakhah (legea jidovească) pentru a-și sfătui credincioșii, și în special pe cei care servesc în armată. Interdicția de a ucide în mod deliberat un non-iudeu se aplică doar „non-iudeilor cu care noi (jidanii) nu suntem în război"; Mulți comentatori rabini din trecut au ajuns așadar la concluzia că, în timp de război, toți non-iudeii care aparțin unei populații inamice pot sau chiar trebuie să fie uciși. Unul dintre principalii comentatori ai lui Shulhan 'Arukh, rabinul Shabbatay Kohen (mijlocul secolului al XVII-lea), explică:

„Dar în timp de război obiceiul era să-i ucidă cu propria mână, căci se spune: Cel mai bun dintre goyim (neamuri) — ucide-l! ".

Să revenim la vremurile contemporane. În 1917, unul dintre cei mai liberali gânditori ai sionismului, Leo Motzkin, scria: „Noi credem că colonizarea Palestinei trebuie să meargă în două direcții: așezarea jidanilor în Eretz Israel și relocarea arabilor din Eretz Israel în afara țării. Transferul atâtor arabi poate părea, la prima vedere, inacceptabil din punct de vedere economic. Dar este realizabil. Relocarea unui sat palestinian pe alte meleaguri nu este atât de costisitoare. »

Sionismul, în tendința sa socialistă, nu era decât o deghizare pentru esența sa iudaică. Într-adevăr, mișcarea muncitorească a fost cea care a conceput și implementat curățarea etnică a Palestinei.

CONTEXTUL ANII 1920/1930

La sfârșitul anilor 1930. Anii 1920, sionistii ucisesera deja sute de palestinieni. La acea vreme, palestinienii reprezentau 80-90% din populaţie. Palestina a fost atunci, până în 1928, tratată de Londra ca un stat în sfera sa de influență, și nu ca o colonie. Britanicii au încercat să stabilească o structură politică în care ambele comunităţi să fie reprezentate în mod egal în Parlament şi guvern. În practică, când oferta a fost făcută, era mai puţin corectă; era avantajoasă pentru coloniile sioniste şi nefavorabilă pentru majoritatea palestiniană. În noul Consiliu Legislativ propus, balanţa s-ar înclina în favoarea comunității jidovești, care urma să se alieze cu membrii numiţi de administraţia britanică.

Revolta palestiniană din 1929 a fost „rezultatul direct al refuzului britanicilor de a-și respecta cel puţin promisiunea de paritate, după renunțarea palestinienilor la principiul democratic al majorităţii", pe care Marea Britanie a susţinut cu ardoare drept bază pentru discuţii în toate celelalte state arabe din sfera sa de influență.

„După revolta din 1929, guvernul laburist din Londra părea înclinat să se adapteze cererilor palestiniene, dar lobby-ul sionist a reușit să-l pună din nou pe un drum confortabil balfourian. Acest lucru a făcut inevitabilă o nouă insurecţie. A izbucnit în 1936, sub forma unei revolte populare: rebelii au luptat cu atâta hotărâre încât au forțat Marea Britanie să staţioneze mai multe trupe în Palestina decât în subcontinentul indian. »

Britanicii au dat dovadă de o mare brutalitate și au zdrobit revolta după trei ani. Conducerea palestiniană a fost exilată, unitățile lor paramilitare care au luptat cu proxy au fost desființate. Acest lucru a făcut lucrurile mult mai ușoare pentru forțele jidovești în 1947 în campaniile din Palestina.

Liderii sionişti doreau crearea unui stat exclusiv jidovesc, dar au acceptat tactic împărţirea Palestinei în două state propusă de Comisia Peel în 1937. Când sioniştii au acceptat împărţirea prevăzută de comisia Peel din 1937 și cel al ONU din 1947, a fost pentru ei doar o manevră tactică, un pas care duce spre Israelul Mare, pe graniţele biblice, de la Nil până la Eufrat (Geneza 15, 18).
Astfel, în 1937, David Ben-Gurion a declarat: „După formarea unei armate mari în urma înființării statului, vom aboli împărțirea și vom ocupa toată Palestina". În același an, i-a spus fiului său: „Să înființăm imediat un stat jidovesc, chiar dacă nu pe întreg teritoriul. Restul se va întoarce la noi în timp. Trebuie să fie."

Fetiță din Palestina

La 13 mai 1947, cu un an înainte de înființarea Statului Israel, Ben-Gurion a declarat în fața Agenției Jidovești din Statele Unite: „Vrem pământul lui. Israelul în întregime. Aceasta a fost intenția inițială.”

O săptămână mai târziu, în fața Adunării alese de la Ierusalim, el a spus: „Există o persoană printre noi care nu este de acord cu faptul că Intenția principală a Declarației Balfour și a Mandatului Palestinei , iar intenția principală a speranțelor generațiilor de jidani, a fost de a crea un stat jidovesc în întreg Țara Israelului? »

Mandatul britanic a permis Căminului Național Jidovesc să-și acorde o enclavă independentă în Palestina ca infrastructură a unui viitor stat, iar la sfârșitul anilor 1930, liderii sioniști au elaborat planuri pentru întemeierea statului lor exclusiv jidovesc. Printre pregătirile lor, în cazul unei cuceriri a țării prin forță, dacă nu s-a realizat prin diplomație, a fost construirea unei organizații militare eficiente —cu ajutorul ofițerilor britanici simpatizanți—și căutarea unor resurse financiare vaste (pentru care au putea solicita diaspora jidovească); și crearea unui corp diplomatic embrionar în scopul obținerii prin forță a unui stat jidovesc în Palestina.

Orde Charles Wingate, ofițer britanic (transferat în Palestina în 1936), simpatizant sionist primind un educația religioasă, va juca un rol relativ important în planificarea epurării etnice în Palestina. El a ajutat să-i facă pe liderii sioniști să înţeleagă că ideea unui stat jidovesc trebuie să fie strâns legată de militarism şi de o armată, mai întâi pentru a proteja enclavele şi aşezările jidovești în creştere din interiorul Palestinei, dar şi — acesta este punctul crucial — pentru că actele de agresiune armată au fost un factor de descurajare eficient împotriva posibilei rezistenţe a palestinienilor locali. „De acolo, calea către transferul forțat propus al întregii populaţii indigene s-ar dovedi a fi foarte scurtă.”

Ordinul Charles Wingate a învățat milițiilor sioniste tactici de luptă mai eficiente și metode de răzbunare împotriva populației locale. El a fost cel care a transformat Haganah în „aripa armată a Agenției Jidovești, organizația de conducere a sionismului din Palestina, care în cele din urmă a dezvoltat și apoi a implementat planuri pentru cucerirea militară a întregii Palestine și curățarea etnică a populației sale indigene. ”

Revolta arabă din 1936 a oferit Haganahului oportunitatea de a pune în practică tactica militară a lui Wingate în campaniile palestiniene. Haganah a devenit auxiliarul forțelor britanice. În iunie 1938, o unitate Haganah și o companie britanică au atacat împreună un sat de la ceea ce este acum granița israeliano-libaneză și l-au ținut timp de câteva ore.

Amatziya Cohen, unul dintre membrii acestei unități, și-a amintit de sergentul britanic care le-a arătat cum să folosească baioneta pentru a ataca sătenii lipsiți de apărare: „Cred că sunteți cu toții ignoranți în Ramat Yochanan [baza de antrenament Haganah] ! Nici măcar nu știi care este utilizarea de bază a baionetei atunci când ataci arabii murdari: cum poți pune piciorul stâng înainte! a strigat la Amatziya și prietenii săi după ce s-au întors la bază.

Haganah a câștigat mai târziu o experiență militară valoroasă în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, deoarece mulți membri au participat la luptă alături de britanici. Alții au rămas în Palestina monitorizând și infiltrându-se în cele 1.200 de sate palestiniene care se aflau acolo de secole.

PLANIFICAREA PURIFICĂRII ETNICE

Planificare Modelul sistematic de curățare etnică a fost sugerat de Ben-Zion Luria, un istoric al Universității Ebraice care lucra la acea vreme în departamentul educațional al Agenției Jidovesti. El a subliniat utilitatea de a avea un registru detaliat al tuturor satelor arabe și a propus ca realizarea acestui inventar să fie încredințată Fondului Național Jidovesc (JNF), organizație fondată în 1901 și care a fost principalul

instrument al colonizării sioniste. „Acest lucru ar ajuta foarte mult la răscumpărarea pământului”, a scris el JNF-ului.

Sioniștii au început apoi să deseneze harta satelor. Pentru operațiune a fost recrutat un topograf de la Universitatea Ebraică care lucra în serviciul de cartografie al Mandatului. El a sugerat utilizarea fotografiei aeriene și i-a arătat lui Ben-Gurion două hărți astfel produse, cele ale satelor Sindiyana și Sabbarin (aceste hărți, astăzi în Arhivele Statului Israelului, sunt tot ce a mai rămas din aceste sate după 1948).

Cei mai buni fotografi profesioniști din țară au fost apoi invitați să se alăture companiei. Au fost recrutați și Yitzhak Shefer din Tel Aviv și Margot Sadeh, soția lui Yitzhak Sadeh, liderul Palmah (unitățile de comando Haganah). Laboratorul foto era acasă la Margot: „coperta” era o companie de irigații. A trebuit să fie ascuns autorităților britanice, deoarece ar fi putut să o considere o acțiune ilegală de informații îndreptată împotriva lor. Britanicii au știut de proiect de la început, dar nu au reușit niciodată să găsească cache-ul. În 1947, acest serviciu cartografic a fost transferat în bloc la Casa Roșie din Tel Aviv.

Rezultatele acestor eforturi, atât topografice, cât și orientaliste, au fost dosarele detaliate pe care experții sioniști le-au compilat treptat pentru fiecare sat din Palestina. Până la sfârșitul anilor 1930, aceste arhive erau aproape complete. Acestea conțineau detalii precise cu privire la situația topografică a fiecărui sat, căile sale de acces, calitatea terenului său, resursele sale de apă, principalele sale surse de venit, compoziția sa socio-politică, apartenența sa religioasă, numele mukhtarilor săi, relațiile sale. cu alte sate, vârsta locuitorilor săi de sex masculin (de la șaisprezece până la cincizeci de ani) și multe alte lucruri. O categorie importantă era un indice de „ostilitate” (față de proiectul sionist, evident), în funcție de gradul de participare al satului la revolta din 1936. Exista o listă cu toți cei care s-au implicat în revoltă și familiile care au pierdut una. a membrilor lor în lupta împotriva britanicilor. Cât despre cei despre care se spunea că au ucis jidani, ei au făcut obiectul unei atenții speciale. „Aceste din urmă informații au fost forța motrice din spatele celor mai grave atrocități din sate în 1948, inclusiv execuții în masă și tortură. »

Unul dintre membrii Haganah, Moshe Pasternak, care a participat la una dintre primele operațiuni de recunoaștere în sate în 1940, a povestit mulți ani mai târziu că: „A trebuit să studiem structura de bază. a satului arab. Ceea ce înseamnă structură și cum să o ataci cel mai bine. În școlile militare, am fost învățat să atac un oraș european modern, nu un sat primitiv din Orientul Mijlociu. Nu l-am putea compara cu un sat polonez sau austriac. Satul arab, spre deosebire de satele europene, a fost construit topografic pe partea de relief. A fost deci necesar să se afle dacă era mai bine să se apropie de el de sus sau să intre de jos. A trebuit să-i învățăm pe „arabii” noștri [orientaliștii care conduceau o rețea de colaboratori] cel mai bun mod de a lucra cu informatorii”

De exemplu, în 1944 a fost efectuată o anchetă de către sioniști asupra satului. a lui Umm al-Zinat. Fuseseră foarte impresionați de fertilitatea pământului său. În 1948, Umm al-Zinat a fost distrusă și toți locuitorii săi expulzați, fără nici cea mai mică provocare din partea lor.

Yigaël Yadin, viitor ofiţer de rang înalt în armata israeliană, a afirmat că această cunoaştere meticuloasă şi detaliată a ceea ce se întâmplă în fiecare sat palestinian a permis comandamentului militar sionist să concluzioneze, în noiembrie 1947, „că arabii palestinieni nu aveau cine să-i organizeze în mod corespunzător”. Singura problemă serioasă a fost prezența britanică: „Fără britanici am fi zdrobit Revolta arabă [opoziție la rezoluția de împărțire a ONU din 1947] într-o lună. »

După ce a cartografiat Palestina rurală în pregătirea pentru cucerirea viitoare, mişcarea sionistă şi-a dezvoltat o idee mult mai clară despre cum să procedeze cel mai bine în construirea statului după al Doilea Război Mondial. Britanicii distruseseră deja conducerea și apărarea palestinienilor când au suprimat revolta din 1936; aceasta le-a oferit sioniştilor timpul şi latitudinea necesare pentru a pregăti iniţiativele ulterioare. Odată ce pericolul unei invazii național-socialiste a Palestinei a trecut în 1942, liderii sioniști și-au dat seama că singurul obstacol care le stătea în calea cuceririi Palestinei era prezența mandatarului britanic, nu rezistența palestiniană. Acesta este motivul pentru care, de exemplu, într-o întâlnire desfășurată la hotelul Biltmore din New York în 1942, Ben-Gurion a pus pe masă cererea pentru o „Commonwealth jidovească” asupra întregului Mandat Palestinei.

Pe măsură ce al Doilea Război Mondial se apropia de final, liderii jidani sionişti din Palestina au început o campanie de alungare a britanicilor din ţară. Simultan, ei au continuat să-și dezvolte planurile pentru majoritatea palestiniană, care la acea vreme reprezenta 75 la sută din populație. Marile figuri ale sionismului nu și-au exprimat public proiectul, l-au încredințat doar prietenilor apropiați sau doar l-au notat pe hârtie în jurnalele lor personale. Unul dintre ei, Yossef Weitz, scria în 1940: „Este dreptul nostru să-i transferăm pe arabi”; şi: „Arabii trebuie să plece! “. Ben-Gurion însuși, într-o scrisoare scrisă fiului său în 1937, afirmă că aceasta este singura strategie posibilă pentru sionism: „Arabii vor trebui să plece”. Dar pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuia să existe un moment propice, de exemplu un război. Acest moment a venit în 1948.

Ben-Gurion este, în multe privinţe, fondatorul statului Israel și a fost primul prim-ministru al acestuia. El a fost, de asemenea, creierul din spatele curățării etnice a Palestinei, având control complet asupra tuturor problemelor de securitate și apărare a Căminului Național Jidovesc din Palestina. După cum am spus, Ben-Gurion a acceptat planul de împărțire britanic în 1937, deoarece a considerat că acesta a fost doar un pas către extinderea viitorului stat jidovesc în toată Palestina.

Ideea unui transfer de populație pentru înființarea Statului Israel a fost acceptată chiar și de cei mai circumspecți lideri sionisti, precum Moshe Sharrett, „ministrul afacerilor externe” al comunității jidovești în

mandat. Palestina și viitorul prim-ministru al Israelului. La 13 decembrie 1938, într-un discurs adresat angajaților organizațiilor sioniste din Ierusalim, Sharett a anunțat cumpărarea a 2.500 de dunum în Valea Baysan, în estul Palestinei (un dunum reprezintă 1.000 de metri pătrați, 0,1 hectare). El a adăugat un detaliu grăitor:

„Această achiziție a fost însoțită, în mod interesant, de un transfer de populație [nefiind sigur de familiaritatea publicului său cu expresia, a repetat-o în engleză]. Există un trib care trăiește la vest de Iordan și prețul de cumpărare include o plată către acest trib pentru a trece la est de râu. Făcând acest lucru, reducem numărul arabilor [din Palestina] a Căminului Naţional Jidovesc a constat în cucerirea teritoriului sub pretextul represaliilor împotriva atacurilor milițiilor palestiniene.

Proiectul de curăţare etnică a Palestinei în beneficiul unui viitor stat exclusiv jidovesc al Israelului s-a născut în martie 1948, când politica sionistă a întreprins curăţarea etnică la scara întregii Palestine.Într-o casă. la Tel Aviv, la 10 martie 1948, unsprezece bărbați, bătrâni lideri sioniști și tineri ofițeri iudei, au pus ultima parte la un plan de curăţare etnică a Palestinei. În aceeași seară, „au fost trimise ordine unităților de pe teren pentru a se pregăti pentru expulzarea sistematică a palestinienilor din zone mari ale ţării.

Aceste ordine au fost însoțite de o descriere detaliată a metodelor care trebuiau folosite pentru evacuarea forţată a locuitorilor: intimidare masivă, asediul și bombardarea satelor și cartierelor, incendierea caselor, proprietăților, mărfurilor, expulzarea, demolarea și depunerea de mine în dărâmături către împiedică întoarcerea celor expulzați. Fiecare unitate a primit propria listă de sate și cartiere țintă, ca parte a planului general. »

Scopul Haganah a fost distrugerea Palestinei rurale și urbane. Acest lucru este raportat de Simha Flapan, unul dintre primii istorici care au înțeles importanța acestui proiect numit „plan D" (în ebraică Daleth). „Campania militară împotriva arabilor, inclusiv „cucerirea și distrugerea zonelor rurale", a fost detaliată în Planul Daleth al Haganah" […]

Jean TERRIEN